

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 11.344 van 19 mei 2008
in de zaak RvV X / II**

In zake: X
En
X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 21 februari 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 januari 2008 waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 3 april 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MAHY, die loco advocaat V. PUZAJ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker verklaart de Oekraïense nationaliteit te hebben en werd geboren op X te X.

Verzoekster verklaart de Oekraïense nationaliteit te hebben en werd geboren op X te X.

1.2. Op 3 november 1999 dient verzoeker een asielaanvraag in en op 8 februari 2001 dient zijn echtgenote, tweede verzoekster, een asielaanvraag in. De asielaanvragen werden bij bevestigende beslissing van 10 maart 2001 definitief verworpen door de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en Staatlozen.

1.3. Op 30 september 2003 dienen verzoekers een eerste verzoek om machtiging tot verblijf in op basis van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet 15 oktober 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd bij beslissing van 9 mei 2006 onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 14 juli 2006 dienen verzoekers een tweede verzoek om machtiging tot verblijf in op basis van het toen geldende artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 8 januari 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing die op 31 januari 2008 ter kennis van verzoekers werd gebracht.

2. Rechtspleging

Uit de begeleidende brief van 18 februari 2008 blijkt dat verzoekers enkel in het kader van de huidige procedure de nietigheid vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 januari 2008 waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers leggen overigens een apart verzoekschrift neer dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – model B van 31 januari 2008. Deze zaak is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder het rolnummer 22.064. Huidig onderzoek beperkt zich dan ook tot het onderzoek van de bestreden beslissing, namelijk de beslissing van 8 januari 2008 betreffende de weigering van machtiging tot verblijf.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van *“het principe van respect van de rechten van de verdediging, de goede administratie, de rechtvaardige procedure en van het contradictoire als algemeen rechtsprincipe.”*, omdat hun verwijdering alle contacten met advocaten onmogelijk maakt. Verzoekers stellen dat zij in Oekraïne geen contacten met hun raadsman zullen kunnen onderhouden en dat het geheim van de briefwisseling in Oekraïne niet bestaat waardoor briefwisseling met hun advocaat moeilijk en gevaarlijk kan zijn en de plaatselijke autoriteiten op de hoogte zullen zijn van hun verblijfplaats in Oekraïne en dat de aanwezigheid van een tolk onontbeerlijk is. Zij menen dat hun rechten van verdediging aldus zwaar worden aangetast.

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie op dat het middel niet ontvankelijk is omdat de schending van de rechten van verdediging niet dienstig kan worden aangevoerd buiten het kader van enige jurisdictionele procedure en anderzijds het beginsel van goede administratie juridisch onvoldoende wordt verduidelijkt.

Uit het betoog van verzoekers kan worden aangenomen dat zij de schending aanvoeren van de beginselen van het recht van verdediging, van het eerlijk proces en van de tegenspraak.

Deze beginselen zijn evenwel enkel toepassing in procedures van jurisdictionele aard. De procedure voor de bevoegde minister op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet is van administratieve aard en niet jurisdictioneel. Daargelaten de vaststelling dat verzoekers zich beperken tot een aantal beweringen, doch deze geenszins onderbouwen en niet aannemelijk maken waarom zij niet in contact zouden kunnen blijven met hun raadsman via de moderne communicatiemiddelen en evenmin aantonen dat hun raadsman niet in staat zou zijn hun belangen te verdedigen en te vertegenwoordigen in hun afwezigheid, verduidelijken verzoekers onvoldoende op welke wijze de aangehaalde beginselen zouden zijn geschonden zijn. De exceptie van de verwerende partij dient aangenomen te worden.

Verzoekers geven niet aan op welke wijze *“de goede administratie, de rechtvaardige procedure en het contradictoire als algemeen rechtsprincipe”* geschonden zijn. Luidens artikel 39/69, § 1, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004, R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004, R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Het eerste middel is onontvankelijk.

3.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van *“het artikel 3 van de Conventie van Genève van 28.7.1951, van het artikel 26 van het Internationaal Pakt van New-York van 19.12.1966, van het artikel 14 van de Conventie van de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 04.11.1950, van het artikel 4 van het Protocol nr. 4 van 16.11.1963 en het artikel 1 van het Protocol nr. 12 van 04.11.2000 aan de Conventie van de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

3.2.1. Verzoekers betogen dat er geen geïndividualiseerde beslissing werd genomen en dat overeenkomstig bovenvermelde normen geen enkele collectieve beslissing mag genomen worden door de Belgische overheden. Verzoekers stellen dat België sinds kort akkoorden ondertekend heeft met bepaalde landen uit het Oosten, namelijk Rusland en Oekraïne en dat deze akkoorden *“het organiseren van massieve repatriëring naar hun land van oorsprong tot doel hebben, van de kandidaten waarvan de aanvragen ontzegd werden in België”*. Verzoekers menen vervolgens dat *“de Belgische staat een verschillende behandeling reserveert aan de aanvragers voor zover deze oorspronkelijk of niet zijn van een land met het welke zij ‘een repatriëringakkoord’ afgesloten hebben”* en dat zij *“het slachtoffer geweest zijn van een duidelijke discriminatie wegens hun land van oorsprong”*.

Verzoekers voeren hierbij aan dat de Belgische overheden bij voorbaat een negatief vooroordeel hadden ten aanzien van kandidaat-vluchtelingen komende uit Oekraïne en dat ingevolge de akkoorden in wezen collectieve beslissingen worden genomen, enkel wegens het bestaan van hun Oekraïense nationaliteit. Verzoekers betogen tot slot dat zij een legitieme angst voor vervolging hebben in geval van terugkeer naar Oekraïne.

3.2.2. In de nota met opmerkingen voert de verwerende partij aan dat de beweerde discriminatie omwille van verzoekers nationaliteit en herkomst niet ernstig kan genomen worden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers aanvraag niet enkel en alleen omwille van hun nationaliteit en herkomst onontvankelijk werd verklaard. Verder wijst de verwerende partij er op dat de beweringen van verzoekers geenszins worden gestaafd door concrete elementen terwijl anderzijds de asielaanvraag van verzoekers definitief werd verworpen.

3.2.3. Daargelaten de vraag naar de directe werking van artikel 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) dient te worden gesteld dat dit artikel betrekking heeft op “vluchtelingen”, zodat de bepalingen ervan door verzoekers niet dienstig kunnen worden ingeroepen, gelet op het feit dat zij niet als vluchteling werden erkend en dat ze nu een procedure voeren om machtiging tot verblijf.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat deze enkel en alleen gericht is tegen verzoekers en betrekking heeft op hun persoonlijke situatie zodat er wel degelijk sprake is van geïndividualiseerde beslissingen. Bovendien maken verzoekers met hun betoog niet duidelijk over welke akkoorden zij precies spreken die zouden gesloten zijn tussen België en/of Rusland en Oekraïne.

Artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dat geen algemene bepaling inzake gelijkheid voor de wet omvat, kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, enkel aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in dit Verdrag. Hierbij dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig deze bepaling niet alleen de in het Verdrag, maar ook in de aanvullende protocollen gegarandeerde rechten en vrijheden zonder discriminatie verzekerd moeten worden (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 343).

Wat de schending van artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: BUPO) betreft slagen verzoekers er niet in een ongelijke behandeling aan te tonen. Zij beperken zich tot een loutere bewering, niet in het minst gestaafd of aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekers zich eveneens beroepen op een schending van artikel 4 van het Vierde Protocol bij het EVRM, stelt de Raad evenwel vast dat zij niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissing kadert in een collectieve verwijdering in de zin van dit artikel. Uit het feit dat de Belgische overheid readmissieakkoorden heeft afgesloten teneinde de individuele terugkeer van onderdanen van bepaalde landen administratief te vereenvoudigen, kan immers niet afgeleid worden dat de overheid collectieve verwijderingen organiseert. Bovendien heeft de bestreden beslissing betrekking op de persoonlijke verblijfssituatie van verzoekers, zodat er geen sprake is van het ontbreken van een geïndividualiseerde beslissing. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze is genomen omdat verzoekers geen buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet aangegeven hebben. Daarenboven betwisten verzoekers niet dat de verwerende partij op al hun argumenten in het kader van buitengewone omstandigheden zijn ingaan, zodat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers het slachtoffer zijn van een duidelijke discriminatie wegens hun land van oorsprong of hun nationaliteit. De bewering van verzoekers dat ze met recht angst hebben voor hun leven indien ze naar Oekraïne zouden worden verwijderd, wordt evenmin aannemelijk gemaakt, temeer nu dient vastgesteld te worden dat verzoekers zich beperken tot het formuleren van hypothesen, algemeenheden en vage beweringen, zonder deze concreet te betrekken op hun persoonlijke situatie en zij niet erkend werden als vluchteling.

Het Twaalfde Protocol bij het EVRM is nog niet geratificeerd door België en kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

Tot slot wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker erop dat hun kritiek in fine betrekking heeft op de handelswijze van de verwerende partij en niet op de argumenten van

de bestreden beslissing zelf. In die mate is het middel onontvankelijk (R.v.St. nr. 133.477 van 2 juli 2004; R.v.St. nr. 133.474 van 2 juli 2004) .

Het tweede middel, al ontvankelijk, is ongegrond.

3.3. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van *“de artikelen 52 en 62 van de wet van 15.12.1980, van het artikel 4 van de Universele Verklaring van de rechten van de mensen van 10.12.1948, van de artikelen 1,16 en 33 van de Conventie van Genève van 28.07.1951, van de artikelen 3 en 13 van van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens 04.11.1950 alsmede de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991.”*

3.3.1. Reeds hoger werd gesteld dat de bewering dat verzoekers vrezen voor vervolging bij hun terugkeer naar hun land van herkomst niet wordt gestaafd met concrete elementen en dat de gemachtigde ambtenaar van de minister wel degelijk heeft rekening gehouden met hun geuite vrees. In de bestreden beslissing motiveert hij immers als volgt: *“Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Echter, betrokkenen leggen geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen steunen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen problemen zouden ondervinden indien zij zouden terugkeren naar het land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat betreft de verwijzingen naar de artikels uit 'Russian News Agency' en de website www.lenta.ru; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze artikels en website over de algemene toestand in Oekraïne gaan en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.”*

Zij laten na aan te tonen dat hun vrees steunt op andere motieven dan deze die al werden aangevoerd voor de betrokken asielinstanties en bijgevolg werden beoordeeld.

3.3.2. Verzoekers geven een algemene uiteenzetting van de vluchtelingendefinitie en verwijzen hiervoor naar de relevante bepalingen van de Vluchtelingenconventie, de “Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié” van het UNHCR, een verslag van Amnesty International van 1991 en algemene rechtspraak en rechtsleer. Verzoekers betogen dat artikel 14 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens *“het principe stelt van het asielrecht”* en dat uit artikel 33.1 van de Vluchtelingenconventie *“een verbod van uitwijzing en verdringing voortvloeit”* zowel voor de vluchteling die illegaal op het grondgebied verblijft als voor deze die er regelmatig verblijft. Verzoekers stellen dat de *“verdringing naar voor het leven gevaarlijke grenzen (...) onverenigbaar is met de schikkingen van het internationale recht der vluchtelingen”* en dat artikel 3 van het EVRM *“het verbod oplegt de vluchtelingen terug te sturen naar een land waar ze voor hun leven of hun vrijheid zouden angst hebben”*. Verzoekers betogen verder dat de motivatie inadequaat is en dat *“een lacunaire motivatie, van pure stijl, gelijk staat met een afwezigheid van motivatie”*.

3.3.2. In de nota met opmerkingen merkt de verwerende partij op dat artikel 4 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en de artikelen 1, 16 en 33 van de Conventie van Genève niet in verband kunnen worden gebracht met de bestreden beslissing en dus ook niet kunnen geschonden zijn. Zij werpt de exceptie van onontvankelijkheid op. Verder stelt zij dat artikel 13 EVRM geen rechtstreekse werking heeft en enkel kan geschonden zijn indien de schending van een ander artikel van het EVRM aangetoond wordt. Zij stelt dat er geen sprake is van een schending van artikel 3 EVRM omdat verzoekers geenszins aannemelijk maken dat er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen. Evenmin is er sprake van een schending van de formele motiveringsplicht nu uit het verzoekschrift blijkt dat zij de motieven kennen en trachten te weerleggen. Zij wijst erop dat artikel 9, lid 3 van de vreemdelingen slechts tot doel heeft om vreemdelingen die in hun land van herkomst of van oponthoud geen Belgische diplomatieke overheid ter beschikking hebben of om een aan henzelf vreemde reden de aanvraag niet kunnen doen bij die overheid, doch de gelegenheid te geven een machtiging aan te vragen tot een langdurig

verblijf in België. Verzoekers tonen geen uitzonderlijke omstandigheden aan en kunnen zich niet beroepen op artikel 9, lid 3 van de vreemdelingenwet.

3.3.3. Vooreerst wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers erop dat de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens een beginselverklaring is, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. Zij heeft geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde. Verzoekers kunnen de rechtstreekse schending van deze verklaring noch in hun geheel, noch van bepaalde artikelen op een ontvankelijke wijze aanvoeren (R.v.St.; nr. 104.622, 13 maart 2002; R.v.St., nr. 126.922, 7 januari 2003; R.v.St. nr. 144.115, 4 mei 2005; R.v.St., nr. 155.998, 8 maart 2006).

3.3.3.1. Verder dient er op gewezen dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (R.v.St., 14 februari 2005, nr. 140.572). Derhalve kan deze bepaling niet dienstig worden aangevoerd. De artikelen 1, 16 en 33 van de Vluchtelingenconventie, daargelaten de vraag naar de directe werking van deze bepalingen, hebben betrekking op "vluchtelingen", zodat deze bepalingen door verzoekers evenmin dienstig kunnen worden ingeroepen, gezien de bestreden beslissing niet kadert in een asielaanvraag en hun asielprocedure definitief is afgesloten. In zoverre verzoekers verwijzen naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties, merkt de Raad op dat deze gids geen juridisch bindende kracht heeft, doch enkel geldt ten titel van aanbeveling.

3.3.3.2. Eveneens voeren verzoekers de schending aan van artikel 52 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft betrekking op vluchtelingen en personen die voor een subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en kan bijgevolg niet dienstig ingeroepen worden, nu de bestreden beslissing niet is genomen met toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 110.667, 25 september 2002; R.v.St., nr. 113.439, 10 december 2002; R.v.St., nr. 144.471, 17 mei 2005). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers vastgesteld verzoekers geen buitengewone omstandigheden aantonen. Verder wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de relevante wetsbepalingen. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze

motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van het toen geldend artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet zich in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die het indienen van de aanvraag in België kan rechtvaardigen. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag met name artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Het toen geldend artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens het derde lid van deze bepaling, kan in buitengewone omstandigheden het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van het op dit huidig geschil geldend artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (R.v.St., nr. 89.048 van 20 juli 2000).

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. In de bestreden beslissing geeft de verwerende partij hieromtrent de volgende motieven waaruit blijkt dat op al de in de aanvraag tot machtiging aangevoerde elementen is ingegaan, zodat verzoekers niet duidelijk maken op welke wijze de formele motiveringsplicht geschonden zou zijn:

“De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat I. (...) sinds 1999 en O. (...) en L. (...) sinds 2000 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, cursussen Nederlands volgen, X een cursus Websitebouwer en mastertekenen heeft gevolgd, hun dochter A. (...) in België geboren is, een ruime (Belgische) vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en een petitie voorleggen, is bewonderingswaardig doch op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 14/03/2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 16/03/2001. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Het verzoek tot schorsing werd op 17/09/2002 door de raad van State verworpen (arrest nummer 110.313 en 110.310).

Betrokkenen lieten na een verzoek tot voortzetting van de rechtspleging in te dienen waardoor op 27/05/2003 inzake het beroep tot nietigverklaring de afstand van het geding werd vastgesteld (arrest 119.952 en 119.953).

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures - namelijk 1 jaar 4 maanden en 12 dagen voor de man en 1 maand en 7 dagen voor de vrouw - waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM, slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren

Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Echter, betrokkenen leggen geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen steunen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen problemen zouden ondervinden indien zij zouden terugkeren naar het land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzingen naar de artikels uit 'Russian News Agency' en de website www.lenta.ru; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze artikels en website over de algemene toestand in Oekraïne gaan en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Wat de scholing van de kinderen betreft, dient vooreerst opgemerkt te worden dat zij op het moment van de asielprocedure niet schoolplichtig waren, aangezien kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België, (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916). Het feit dat hun kinderen nu naar de lagere school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar de verplichte scholing gestart is in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkene bevinden zich sinds april 2001 in illegaal verblijf en hebben, zoals reeds gesteld, vrijwillig beslist om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Daardoor kan het feit dat de kinderen beetje bij beetje hun moedertaal vergeten, evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de ouders hun kinderen zelf in de situatie gebracht hebben waarin ze nu zitten en waarbij ze nu menen schade te ondervinden bij een eventuele terugkeer.

De wet van 22/12/1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art 9 van de wet van 1980.

Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen banden (familie, vrienden of kennissen) meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers ruim 23 jaar in Oekraïne en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

De motieven van het bevel luiden als volgt:

"Reden van de maatregel:

- *De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden hebben (art 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).*

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 14/03/2001"

In eerste instantie stellen verzoekers dat zij angst hebben voor hun leven indien ze moeten terugkeren naar Oekraïne gelet op het feit dat ze het land ontvlucht hebben wegens vervolgingen die ze ten gevolge van hun Russische afkomst daar ondergaan hebben.

De gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken oordeelde terecht dat verzoekers geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven gevaar loopt in hun land van herkomst. Des te meer omdat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf geen problemen aanhalen met de autoriteiten, de politie heeft zelf hun twee klachten onderzocht, maar beslist om er geen gevolg aan te geven. Daarenboven wijst de Raad verzoekers erop dat de aanvrager klaar en duidelijk in zijn aanvraag moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Een blote bewering op zich volstaat niet. Verzoekers moeten minstens een begin van bewijs aanbrengen van de aangehaalde elementen. Van verzoekers zelf mag ook worden verwacht dat zij zorgvuldig te werk gaan. Met hun aanvraag van 7 juli 2006 legde verzoekers enkel de volgende stukken neer: attest van opleiding tot websitebouwer, attest van opleiding tot Master-tekenen, attest betreffende de cursus Nederlands gevolgd door verzoekers, certificaat van de samenstelling van de familie, een petitie, vaardigheidsdiploma van verzoekster en schoolattesten van verzoekster. Op 9 november 2006 hebben verzoekers verschillende artikelen neergelegd. Hetzelfde doen ze op 22 december 2006. Dit zijn algemene krantenartikels over hun land van herkomst. Geen enkel artikel heeft betrekking op hun eigen situatie en maakt aannemelijk waarom verzoekers hun aanvraag vanuit hun land van herkomst niet kunnen indienen. Een verklaring op zich en de loutere verwijzing naar krantenartikels en de indiening ervan volstaan op zich niet om buitengewone omstandigheden aan te tonen. De indicaties die verzoekers geven om hun integratie aan te tonen (cursussen volgen, vriendenkring...) betreffen elementen van de gegrondheidsfase. Veder maken verzoekers niet aannemelijk dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren omwille van hun vrees voor vervolging waar in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat hun asielprocedure definitief is beslecht.

3.3.3.4. In tweede instantie betwisten verzoekers het argument van de verwerende partij dat artikel 3 EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd daar verzoekers niet in concreto uiteenzetten hoe artikel 3 EVRM geschonden zou zijn.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dienen verzoekers aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233, 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262, 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674, 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961, 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977, 8 oktober 2003). De stukken die verzoekers in de loop van hun procedure hebben neergelegd hebben betrekking op de algemene situatie in Oekraïne, maar leveren geen bewijs dat verzoekers een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij hun terugkeer in hun land van herkomst. Zij tonen het bestaan van dergelijk risico geenszins in concreto aan. De arresten van de Raad van State waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt betreffen geen gelijkaardige situaties.

Nu vastgesteld wordt dat verzoekers geen schending van artikel 3 EVRM aantonen is de aanvoering van de schending van artikel 13 van het EVRM niet dienstig. Gelet op de inhoud en het doel van deze bepaling kan deze niet op dienstige wijze aangevoerd worden zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist.

3.3.3.5. In derde instantie betwisten verzoekers het motief van de bestreden beslissing dat het feit dat de kinderen hier naar school gaan niet kan weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Ondanks het feit dat de kinderen in België naar school gaan heeft de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken terecht geoordeeld dat dit gegeven geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet. Op het ogenblik van de bestreden beslissing waren de kinderen respectievelijk 8 en 6 jaar oud. Het betreft nog zeer jonge kinderen die zich nog zeer gemakkelijk aanpassen aan nieuwe omstandigheden. De twee jongste kinderen zijn nog jonger dan 6 jaar en nog niet schoolplichtig. In zoverre verzoekster betoogt dat het schoollopen van haar kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (R.v.St. nr. 156.325 van 14 maart 2006, R.v.St. nr. 108.862 van 4 juli 2002, R.v.St. van 18 april 2002).

Bovendien tonen verzoekers niet aan dat een scholing voor de kinderen niet in het land van herkomst kan verkregen worden. De scholing van de kinderen behoeft geen gespecialiseerd onderwijs, met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn. Verzoekers hebben overigens steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Deze scholing heeft trouwens van in het begin plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt te worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken concludeerde hieruit dan ook redelijkerwijs dat *“Wat de scholing van de kinderen betreft, dient vooreerst opgemerkt te worden dat zij op het moment van de asielpprocedure niet schoolplichtig waren, aangezien kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België, (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916)”* en dat *“het feit dat hun kinderen nu naar de lagere school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar de verplichte scholing gestart is in illegaal verblijf”* die verzoekers verhinderen om de aanvraag tot regularisatie in hun land van herkomst in te dienen.

3.3.3.6. In vierde instantie betwisten verzoekers het motief van de bestreden beslissing dat de wet van 22 december 1999 een éénmalige operatie was, en dat de criteria ter regularisatie in deze wet dan ook niet toepasselijk zijn op de aanvraag tot regularisatie gebaseerd op artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzen eveneens naar een arrest van de Raad van State.

Verzoekers beweringen dat zij gerechtigd zijn op een parallelle toepassing van de criteria van de regularisatiewet kan niet bijgetreden worden. Deze wet kan niet worden toegepast in het kader van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat concludeert de Raad dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken uitvoerig is ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen, dat hij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en dat hij correct en redelijk heeft geoordeeld dat er in casu geen buitengewone omstandigheden worden aangebracht in de zin van artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk of onjuist. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Het derde middel is niet gegrond.

In de repliekmemoirie vallen de grieven samen met wat reeds werd uiteengezet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel .

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.RYCKASEYS

M.BEELEN